

Full diocesà

3 de juliol del 2016

p5 —Curset d'estiu: la bellesa de la família

p6 —La situació dels refugiats compromet Europa

Benaurats els misericordiosos

Aquest és el lema escollit enguany per a la Jornada de Responsabilitat del Trànsit, per tal de fer arribar a tots els qui estan relacionats amb aquest món: transportistes, taxistes, conductors d'autobusos i d'autocars, d'ambulàncies, bombers, Mossos d'Esquadra i altres forces policials i també les persones que cada dia esteu per les rutes al volant dels vostres vehicles per raó del treball o l'esbarjo.

En aquest Any de la Misericòrdia, ens cal sentir la paraula de Jesús des de la muntanya: «Benaurats els misericordiosos.» A l'hora de usar les carreteres, carrers i camins cal pensar que el do millor que ens cal preservar és el do de la vida, única per tots i cada un de nosaltres, que Déu ens ha donat per a conservar-la íntegrament fins al final del nostre viatge.

Si som misericordiosos amb tots aquells que trobarem en la ruta, serem dels escollits del Senyor per a escampar la seva llavor d'amor i comprensió. Ser misericordiosos en les retencions, misericordiosos i complidors de les normes i limitacions que trobem, misericordiosos i comprensius amb les errades d'aquell que viatja al nostre davant o costat, misericordiosos amb el nostre propi cos i proposar-nos descansar adequadament en fer un viatge. Diumenge vinent, dia 10 de juliol, demaneu a sant Cristòfol la benedicció del vostre vehicle.

«Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu...»

Diumenge XIII de durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre d'Isaïes

Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu. Estigueu contents amb ella tots els qui portàveu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol i xuclareu les delícies de la seva llet. Això diu el Senyor: «Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant. Els teus nodrissons seran portats al braç i amanyagats sobre els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos.» La mà del Senyor es farà conèixer als seus servents. (19,16b.19-21)

Salm responsorial

Aclama Déu, tota la terra.
(Salm 65)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

Germans, Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist. En ella és com si el món fos crucificat per a mi i jo per al món. Ni la circumcisió ni la incircumcisió no tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estat creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu. A part d'això, que ningú no m'amoïni, perquè jo porto en el meu cos les marques distintives de Jesús. Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén.
(6,14-18)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, el Senyor en designà encara setanta-dos, i els envià que s'avancesin de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar. Els deia: «Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que envii homes a segar-los. Aneu. Us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí. Quan entreu en una casa digueu primer: Pau en aquesta casa. Si hi viu un home de pau, la pau que li desitgeu reposarà en ell; si no, retornarà a vosaltres. Quedeu-vos en aquella casa i compartiu allò que tinguin per

menjar i beure: els treballadors bé es mereixen el seu jornal. No aneu de casa en casa. Si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent d'aquell lloc: El regne de Déu és a prop vostre. [Però si en un poble no us volen rebre, sortiu als carrers i digueu: Fins la pols d'aquest poble que se'ns ha posat als peus, us la deixem. Però sapigueu això: El regne de Déu és a prop. Us asseguro que quan vingui el gran dia, la sort de Sodoma serà més suportable que la d'aquell poble.» Els setanta-dos tornaren tots contents i deien: «Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del vostre nom.» Jesús els digué: «Sí, jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp. Us he donat poder de trepitjar les serps i els escorpins i totes les forces de l'enemic: res no us podrà fer mal. Però no us alegreu que els esperits se sotmetin a vosaltres; alegreu-vos que els vostres noms estiguin escrits en el cel.»
(10,1-12.17-29)

«Mengeu el que us posin a taula, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent d'aquell lloc: "El regne de Déu és a prop vostre"»

Com anyells enmig de llops

Josep Molist i Rifà, prev.

La primera lectura és un cant espiritual que el profeta va compondre per consolar els jueus retornats de l'exili de Babilònia. Perquè aquell retorn tan desitjat fou en un primer moment decebedor. És un joc de metàfores que gira entorn de la força simbòlica que té la ciutat de Jerusalem en l'imaginari jueu i cristià.

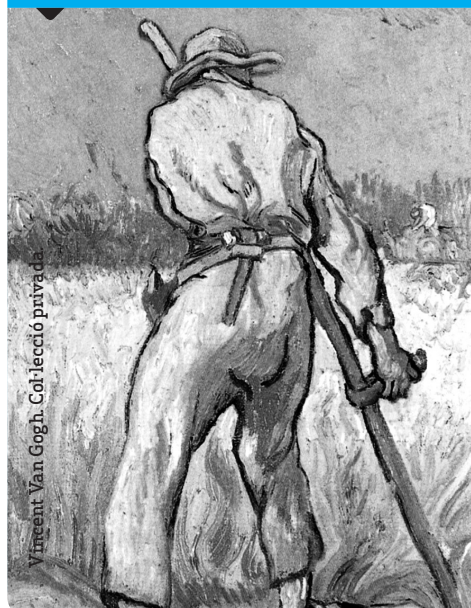
La segona lectura correspon al paràgraf de comiat de la carta de Pau als cristians de Galàcia, regió propera a la Capadòcia. És probable que sant Pau se servís d'un escriptur. Però, tal com era costum, aquestes paraules finals les devia rubricar ell mateix.

En l'evangeli hi trobem el que podríem anomenar un manual pràctic de la vida mendicant del deixeble en temps de missió. Els setanta-dos o setanta —segons alguns manuscrits— tant podrien ser les setanta-dues nacions paganes a què fa referència el llibre del Gènesi com els setanta ancians que assistien Moisès segons la descripció del llibre de l'Èxode. És una referència a la missió universal de l'Església.

El llop ha estat en l'imaginari popular i literari el símbol de la maldat agressiva. El conte de la caputxeta vermella disposava els infants a no ser ingenus davant el depredador disfressat. Thomas Hobbes, filòsof anglès del segle XVII, en l'obra *Leviathan* va popularitzar l'expressió *homo homini lupus* (l'home és un llop per a l'home), expressió presa de Plaute, un escriptor antic que associava l'home a una bèstia temuda, però amb poder de fascinació. En el nostre text, l'anyell i el llop exemplifiquen el contrast entre la pau que ve de Déu i la dolenteria dels qui no volen que l'evangeli sigui conegut i pugui salvar la humanitat.

La imatge

El segador (1889).

Jesús envia els deixebles a predicar dient-los que hi ha molt a segar i pocs segadors, que la feina és difícil i que s'ha de fer amb pobresa de recursos, amb urgència, portant pau, sense crispacions i anunciant la proximitat del Regne. Aquests advertiments continuen vigents, perquè cada cristià és un enviat a preparar els camins del Senyor.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

4 dilluns

—Isabel de Portugal, laica (1271-1336)
—Santa Berta, religiosa (*725)
Osees 2,16.17b-18.21-22 / Salm 144 / Mateu 9,18-26

5 dimarts

—Sant Miquel dels Sants, (1591-1625)
Osees 8,4-7.11-13 / Salm 113 / Mateu 9,32-38

6 dimecres

—Santa Maria Goretti, (1890-1902)
—Sant Isaïes, profeta (765a.C)
Osees 10,1-3.7-8.12 / Salm 104 / Mateu 10,1-7

7 dijous

—Sant Ot, bisbe (1095-1122)
—Sant Fermí, bisbe (*553)
Osees 11,1-4.8c-9 / Salm 79 / Mateu 10,7-15

8 divendres

—Sant Procopi, màrtir (*303)
—Sant Edgar, laic (944-975)
Osees 14,2-10 / Salm 50 / Mateu 10,16-23

9 dissabte

—Santa Verònica Guiliana, (*1727)
—Santa Anatòlia, màrtir
—Sant Agustí Zhao Rong, prevere, i companys, màrtirs (*1815)
Isaïes 6,1-8 / Salm 92 / Mateu 10,24-33

10 diumenge XV de durant l'any / Cicle C

—Sant Cristòfor, màrtir (s.III)
—Santa Amàlia, verge (*690)
Deuteronomi 30,10-14 / Salm 68 / Colossencs 1,15-20 / Lluc 10,25-37

Compte solidari 100x1

Càritas diocesana de Vic

Projectes de Càritas Diocesana en marxa

Càritas Diocesana de Vic, que compta amb 1014 voluntaris, té en marxa els següents projectes:

Habitatge

Càritas Diocesana de Vic té una motivació profunda per fer que al llarg del seu acompanyament a les persones, aquestes gaudeixin d'un dels drets més bàsics com és el dret a un habitatge digne; en aquest sentit, les activitats i serveis desenvolupats són: Casa d'Acolliment Temporal (Alberg) a Vic; Llars d'Acolliment Temporal (pisos) a Manresa, Vic i Torelló, i Masoveria Urbana a Manresa (147 persones beneficiades).

Inclusió social

La inclusió social és un procés que ha de permetre a les persones desenvolupar les seves habilitats socials, personals i relacionals, augmentant així les oportunitats per a poder participar en la comunitat de referència.

Infants i joves: reforç escolar i «Aprèn gaudint». Arxiprestats de Guillerries-Congost, Moianès, Ripollès, Ter-Collscabra, Anoia-Segarra, Vic i Manresa (627 participants).

Adults: activitats d'aprenentatge de cuina, costura, llengua, horts, i Projecte El Niu. Arxiprestats del Moianès, Bages Sud, Ripollès, Guillerries-Congost, Bages Nord, Ter-Collscabra, Anoia-Segarra, i Manresa (530 participants).

Gent gran: visitadors de malalts, acompanyament, atendre necessitats amagades. Arxiprestats de Guillerries-Congost, Anoia-Segarra, Moianès, Ter-Collscabra, Vic i Ripollès (217 participants).

Dona: casa d'acolliment de persones víctimes de la violència. Arxiprestat d'Anoia-Segarra (14 participants).

Jubileu de les famílies, 18 de setembre

El diumenge 18 de setembre, la tradicional Jornada Diocesana d'inici de curs i Dia de la Catedral, dins l'Any de la Misericòrdia, serà el «Jubileu de les famílies», amb el lema «L'Església, família de famílies». Tindrà el següent horari:

10:00h. Acolliment al Seminari.

10:30h. Diferents tallers per a totes les edats: infants, pares i avis.

11:30h. Gimcana familiar.

13:30h. Pícnic, temps per a dinar plegats, on cadascú porta el seu àpat.

15:00h. Festival espectacle: un artista de renom farà les delícies de xics i grans.

17:00h. Aplec a la plaça de la Catedral.

17:30h. Eucaristia a la Catedral.

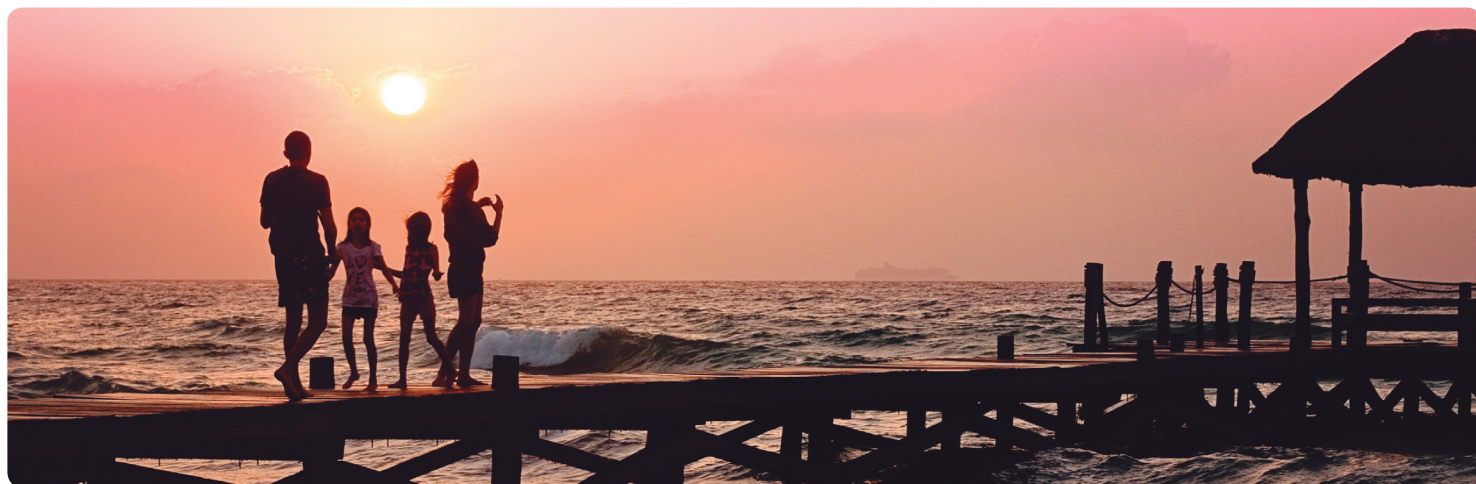
Totes les famílies de la diòcesi hi són convocades. En continuarem informant.

Any Sant de la
Misericòrdia:
guanya el Jubileu a
la catedral de Vic

Horari diari de
confessions:
matí, de 10 a 12 h;
tarda, de 5 a 7 h.

Curset d'estiu 2016: la bellesa de la família

Redacció

El futur de la família, sens dubte, és el futur d'una societat i el de l'Església. Si enguany el Pla Diocesà de Pastoral ens convida a fixar els nostres ulls en les famílies concretes de les nostres parròquies i de la nostra diòcesi, aquesta invitació es veu urgida pel sant pare Francesc en la seva recent exhortació apostòlica *Amoris laetitia*. Quines claus de lectura cal destacar per a comprendre l'abast del text del Sant Pare? Quin paper s'encomana al prevere en l'exhortació apostòlica? Com preparar per a la celebració del matrimoni en el context d'una pastoral familiar parroquial?

La renovació missionera de les estructures ha portat el Papa a reformar el procés judicial per a les causes de nul·litat: què ha reformat el Pontífex? Quina incidència té al nostre bisbat? Ens en parlarà el vicari judicial.

Arreu sorgeixen iniciatives pastorals a favor de la família, especialment en moments de crisi. El curs vol ser un petit «aparador» d'aquestes experiències: l'orientació familiar, l'acolliment de mares solteres, l'acompanyament de mares que han avortat i la relació entre la família, la parròquia i l'escola. Finalment, a ningú no se li escapa la necessitat, per a reeixir en l'amor, d'una sana afectivitat. Experts en la pedagogia de l'afectivitat ens donaran algunes pistes per a no naufragar en l'intent d'estimar. Aquest és el programa:

Dilluns dia 18

10'00: Pregària. 10'30: Presentació del curs. 10'45: *Amoris laetitia*: claus de lectura. Mn. Nicolás Álvarez, prof. de la Universitat San Dámaso i vicari de la parròquia de Canà. 12'00: Pausa. 12,30: El paper del prevere en l'acompanya-

ment a les famílies (principals escenaris: creixement, crisi, ruptura). 13,30: presentació d'Episcopus. 14,00: Dinar. 16,00: Experiències pastorals: el centre d'orientació familiar (Terrassa), el projecte Raquel (pastoral post-avortament). 17,00: Comiat.

Dimarts dia 19

10'00: Pregària. 10'30: La preparació al sagrament del matrimoni. Parròquia i pastoral familiar. Mn. Nicolás Álvarez. 11'45: Pausa. 12'15: Experiències pastorals: Casa Guadalupe i Serventes de la Passió. 13'15: Presentació de l'audiovisual «Hem perdut l'oremus», d'Ignasi Díaz. Família, escola i religió. 14'00: Dinar. 16'00: Causes de nul·litat matrimonial. La reforma del papa Francesc. Qüestions pràctiques. Mn. Francesc Chía, vicari judicial. 17'00: Comiat.

Dimecres dia 20

10'00: Pregària. 10'30: Aprenguem a estimar: educar en l'afectivitat. Fundació «Desarrollo y persona». 11'30: Pausa. 13'00: Eucaristia. 14'00: Dinar i comiat.

Informació i inscripcions.

Al tel. 938 332 655 i al c/e bisbatdevic@bisbatvic.com.

**Diumenge vinent, 10 de juliol,
col·lecta en favor de Ruanda.**

La situació dels refugiats posa en dubte els valors europeus

Càritas Europa alça la veu en el Dia del Refugiat

Càritas continua creient que valors europeus com la dignitat, la igualtat i el respecte dels drets humans no són paraules buides, sinó que tenen més sentit que mai. Segons les Nacions Unides, des del 2014 almenys 10.000 persones han perdut la vida en intentar trobar refugi segur a Europa. Les polítiques restrictives de la Unió Europea impedeixen que les persones puguin entrar a Europa de forma segura, fet que dóna com a resultat un insuportable peatge de mort. La creixent externalització de les polítiques d'asil i migració de la UE a través d'acords amb tercers països revela una flagrant

falta de solidaritat amb les persones que fugen de la guerra i la persecució. Càritas Europa demana a la UE: invertir amb eficàcia per salvar vides al mar; obrir més canals segurs i legals d'entrada a la UE, com introduir visats humanitaris més assequibles i accessibles i participar en més reassentaments; facilitar la reunificació familiar de refugiats i migrants, i, per tant, fomentar la integració en els països d'acolliment; aturar i revertir l'externalització de les polítiques de migració i que deixin d'utilitzar els acords de tornada i readmissió com a condició per a l'ajuda al desenvolupament.

Homenatge a les víctimes del genocidi armeni

El sant pare Francesc va visitar la setmana passada, a l'inici del segon dia del viatge apostòlic a Armènia, el memorial de Tzitzernakaberd, lloc que recorda el genocidi d'1,5 milions d'armenis, anomenat també el «Gran Mal», perpetrat entre 1915 i 1916 per l'Imperi Otomà.

«Aquí reso, amb dolor en el cor», va escriure Francesc en el llibre dels hostes il·lustres, »perquè mai més no existeixin tragèdies com aquesta, perquè la humanitat no s'oblidi i sàpiga vèncer amb el bé el mal. Déu concedeixi al benvolgut poble armeni i al món sencer pau i consol. Déu custodiï la memòria del poble armeni. La memòria no pot ser oblidada; la memòria és font de pau i de futur.»

El Papa va rebre alguns dels descendents dels armenis que van ser salvaguardats a Castel Gandolfo pel papa Benet XV.

L'article

Passar els nostres comptes

José H. Gómez, arquebisbe de Los Angeles

El rosari és una part del ritme de la meua vida diària. Ha estat així durant molt de temps.

Els meus pares em van ensenyar a resar el rosari quan era nen. Sempre ens van ensenyar a les meves germanes i a mi que teníem una Mare en el cel que ens estima, així com teníem també una mare a la terra que ens estima.

El rosari s'assembla molt al parenostre: es tracta d'una oració familiar que ens ensenya tot l'Evangelí. És l'oració que fem com a fills de Déu que estan mirant la vida de Jesucrist a través dels ulls de la seva Mare, que també és la nostra mare.

Si resem el rosari cada dia, comencem a veure les nostres vides a la llum del pla de Déu per a nosaltres. Els misteris de la nostra vida s'ententeixen amb els misteris de la vida de Jesús; des de les alegries del seu naixement i de la seva infància amagada, passant per la llum que va projectar a la terra amb la seva predicació, pels seus ensenyaments i curacions dels malalts, fins als dolors del seu sofriment i mort i, finalment, arribant a la glòria de la nova creació que comença amb la seva resurrecció.

En resar el rosari com a fills de Déu i com a fills de Maria, arribem a comprendre que el centre de les nostres vides no som nosaltres. Les nostres vides estan destinades a ser viscudes per a Déu i per als altres; per a la nostra família i amistats, per a la gent de la nostra societat, especialment per als pobres i vulnerables. Es tracta de viure per fer la voluntat de Déu, no la nostra.

Existeix una vella expressió per a dir que es resa el rosari: passar els nostres comptes. Podeu trobar aquesta expressió algunes vegades quan llegiu llibres antics; per exemple: «La dona es va asseure en silenci, passant els seus comptes.» I els comptes que passem, tenen una història pròpia per explicar: una història de família i de fe, una història d'amor a Jesús i a Maria.

Així, doncs, aquesta setmana passem els nostres comptes, uns pels altres. I demanem a la nostra Mare Santíssima que pregui per nosaltres, perquè les nostres pròpies històries puguin arribar cada vegada més a formar part de la bella història de la salvació que Déu està escrivint en el nostre món.

La Dita

«S'agafen més mosques amb una gota de mel que amb un barril de fel»

Sebastià Codina, prev.

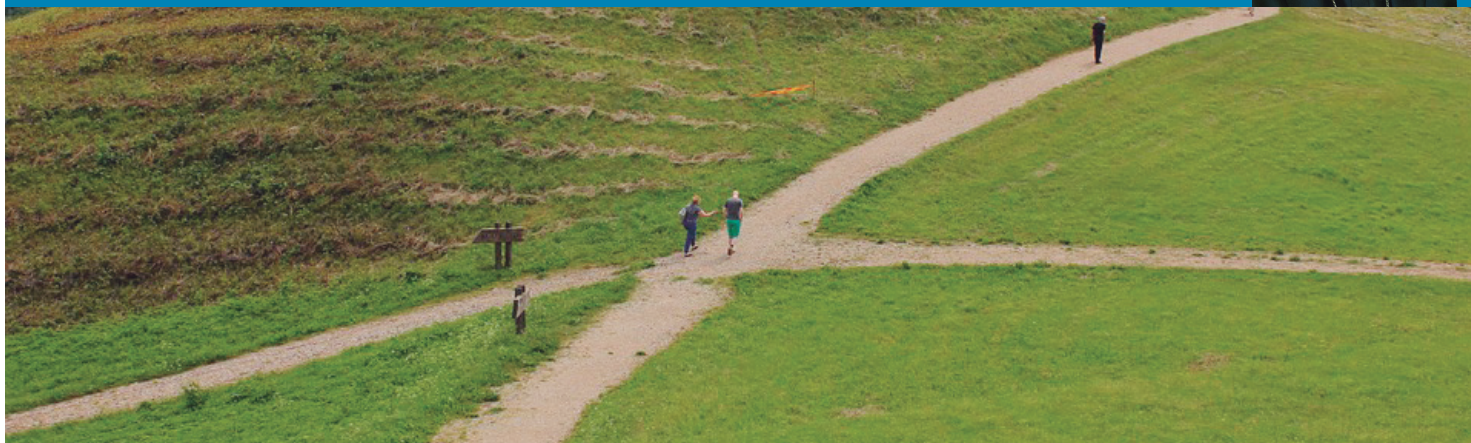

Amb crits i samaniat no s'aconsegueix res. Una cara riallera obre les portes de pal a pal. El somriure és el llenguatge universal; l'entén tothom. Les cares llargues fan basarda i tothom en fuig com de la pudor. Cal ser amable sense escatimar els gestos de simpatia. Cal ser-ho amb tothom. Convé ser-ho quan un puja i sense estarrufar-se... potser necessitarà que li parin el cop quan baixi rostos avall. A vegades no es tarda gaire... La dolcesa apropa. L'aspror dispersa i allunya. Mai no es perden els amics per massa afalacs. Es perden, i molt fàcilment, per la fredor i la duresa. Les carícies són les fulles dels arbres. Sense les fulles, es moren les arrels. Sense la tendresa, s'assequen les arrels de l'amor i de l'amistat.

Corregir el qui va errat

Romà Casanova, bisbe de Vic

És més fàcil desentendre'ns dels altres amb l'excusa fàcil: «Que cadascú faci el que vulgui, que ja és prou gran»; o l'actitud covarda de caure en la crítica fàcil a l'esquena del qui falla en alguna cosa; així com caure en l'actitud d'erigir-nos en jutges dels altres sense caritat ni humilitat; tot això és més fàcil que no pas viure el que ens demana l'obra de misericòrdia espiritual que és la de corregir el qui va errat.

Però l'amor ens demana de no passar per alt la necessària correcció fraterna. No exercir aquesta obra de misericòrdia ens converteix en deutors del nostre germà (cf. Rm 13,8). Ara bé, hom sols pot exercir aquesta misericòrdia si entén i sap, per pròpia experiència, que el Senyor és misericordiós amb ell, corregint-lo i educant-lo, instruint-lo i aixecant-lo de les caigudes. Ser corregit significa tenir la condició de fill: *Fill meu, no refusis quan ell et reprèn, perquè el Senyor corregeix el qui estima, castiga els fills que ell acull* (Hb 12,5-6). Jesús mateix, tal com el veiem en els evangelis, corregeix els seus deixebles, i ho fa amb força; sobretot quan es volen erigir com a jutges del mateix obrar de Jesús.

La caritat ens porta al deure d'advertir i corregir el germà que s'aparta de la veritat de l'evangeli: *Si el teu germà*

et fa una ofensa, vés a trobar-lo i, tot sol amb ell, fes-li veure la seva falta. Si t'escolta, t'hauràs guanyat el germà. Si no t'escolta, crida'n dos o més, perquè tota qüestió ha de ser resolta per la declaració de dos o tres testimonis. Si tampoc no els escolta, digues-ho a la comunitat reunida. I si ni tan sols escolta la comunitat, considera'l un pagà o un públicà (Mt 18,15-17). La correcció fraterna, tal com ens demana Jesús, l'hem de fer amb molta delicadesa, prenent el temps necessari i els mitjans adequats, sempre des de la caritat i la veritat, sense cap actitud de condemna fàcil, sabent que també jo sóc pecador i necessitats de la correcció fraterna.

La correcció fraterna és necessària per a curar el cos mateix de l'Església. Els qui tenim el deure de vetllar per l'Església com a pastors, no podem deixar de donar la paraula clara sobre el que és contrari a la veritat i l'amor, fent mal als petits i als febles. Sempre és hora de corregir amb caritat per salvar el germà i guarir el cos eclesial. «Ara bé, cal procedir amb molta delicadesa, tal com les mares i les àvies apedacen forats o teixits esquinçats. Aquest és l'estil amb què hom exerceix la correcció fraterna» (Francesc). Però també sempre és hora de deixar-se corregir fraternalment.

